

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructae

De Vacatione, Amissione, Et Extinctione Beneficiorvm ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

72. An ad judicandum, an beneficium sit sufficiens ad sustentationem, habenda sit ratio boborum patrimonialium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74494](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74494)

non posse nobilem titulo cuiusdam beneficii ordinari, quo potest ignobilis; cum tamen Trid. *sess. 2. c. 2.* indistinctè statuat, illud beneficium in ordine ad suscipiendos ordines sufficere, quod sufficit ad honestam sustentationem beneficiati; nam licet nobili necessaria sit amplior sustentatio, ut cum decentia & decore vivat; non deberur tamen ei amplior sustentatio ad effectum, ne cogatur mendicare. Item nobili quà Clerico non debetur amplior sustentatio; etsi ea debeatur ei quà nobili. Trid. autem eo loco spectavit sufficientiam beneficii ex eo solum, quòd Clericus esset, ad hunc tantum effectum, ne cum ordinis dedecore mendicare cogatur, ut ex ipso textu constat. *Contra* Trid. *sess. 24. c. 17.* spectavit sufficientiam sine hac limitatione, ac proinde pro diversitate beneficii & beneficiati spectatur amplior vel strictior sustentatio. Ita ferè Castrop. *l. c. n. 15.* Ultra hæc sit

Questio 72. Specialiter, num ad iudicandum, an beneficium sit sufficiens ad sustentationem, habenda sit ratio bonorum patrimonialium?

Respondeo negativè: Paris. *cit. g. 6. n. 154.* citans Hojed. *p. 1. c. 19. n. 24.* Ratio est; quia potest quis habere opulentos redditus ex patrimonio suo recipere etiam pingue beneficium, & ex fructibus beneficii vivere, reservatis, aut, in quod voluerit aliud, expensis redditibus bonorum patrimonialium. Paris. *cit. n. 145.* citans Innoc. & Abb. *in c. Episcopus. de præb. Cajet. 2. 2. q. 185. n. 7.* Soto *l. 4. de iustitia. q. 10. a. 2.* Nav. *in apolo. de redditib. Eccles. p. 1. c. 1. n. 25.* Sarmient. *rr. de redditib. Eccles. p. 1. c. 1. n. 28.* Eisdem citat & sequitur Hurt. *de resid. l. 6. subresol. 14. n. 1. & 12.* contra Hojed. *l. c. n. 45.* Barbut. *in c. postulasti. & Decium in c. Episcopus. de præb.* apud Hurt. sentientes, quòd, qui habet fructus sufficientes ex patrimonio, debeat fructus beneficii expendere in pauperes, aliove pios usus, nixos gravissimis dictis S. Hieronymi. *in Epist. ad Damas. & in regula Monach. c. de paupertate,* ubi: Clericos illos convenit ecclesie stipendium sustentari, quibus parentum & propinquorum nulla suffragantur bona; qui autem bonis parentum & opibus suis sustentari possunt, si quid pauperum est, accipiunt, sacrilegium profectò committunt, & per abusum talium iudicium sibi manducant & bibunt &c. Et S. Prosperi *l. 2. de vita contempl. c. 9.* & D. August. *epist. 50. ad Bonifac.* quibus satisfacere non videtur Glossa dicens, non proponi his SS. PP. verbis præceptum, sed consilium; patet enim ex ipsis eorum verbis contrarium, dum dicunt, sacrilegium esse. Verum responsio nostræ sententiæ est communis, & D. Thom. quia, qui altari servit, de altari debet vivere, adeoque, etiam si quis ordinatus titulo patrimonii, quo sustentatur, acquirit admodum pingue beneficium etiam Episcopatum, potest sibi reservare fructus patrimonii: Etsi, ut addit Hurt. *l. c. n. 14.* non possit uti compensatione fructuum beneficii, quòd expendit ante acquisitionem beneficii: dictis etiam illis SS. PP. respondet optimè S. Thom. *2. 2. q. 185. a. 7. ad 3.* & Cajet. *ibid. in 3. responsio ad 3.* & ex illis Hurt. *l. c. n. 9. 10. & 15.* quòd sic sint intelligenda, quòd Clericus habens sufficientia patrimonialia, uti non possit fructibus sui beneficii in articulo necessitatis proximi; non quidem intelligendo necessitatem extremam; in

hac enim quilibet tenetur de suis ex præcepto charitatis succurrere proximo, sed magnam & valde urgentem; sive sit publica, ut tempore famis & pestis; sive sit privata, ut dum particularis persona est in valde urgente necessitate propria vel filiarum, ita ut tunc beneficiatus habens sufficientia patrimonialia, teneatur sub mortali omnibus fructibus beneficii sui succurrere; quòd etiam ait S. August. *l. c. in articulo necessitatis fructus beneficii non sunt bona nostra, sed illorum, scilicet pauperum, quorum procuracionem gerimus.* Hurt. *n. 16. & 17.* qui tamen *n. 10.* ait; quòd licet tunc clericus peccet, vivendo de sua præbenda, non teneatur tamen ad restitutionem; quia peccatum consistit in abusu, quo non subvenitur aliis, deobligatio tamen restituendi consurgeret ex eo, quòd præbenda se habet ut proprium clerici.

Questio 73. An, & qualiter, & quibus ex causis iura permittant pluralitatem beneficiorum, vel etiam ex quibus causis in ea dispensari possit?

Respondeo ad primum primò: Negari non posse, quin id iura permittant, adeoque fieri possit citra omnem dispensationem, dum fundator ita voluit. Lott. *l. 1. q. 32. n. 43.* etiam dum hæc aliundè jure positivo solum sunt incompatibilia, de his enim loquitur Lott. v. g. duo vel tria beneficia à se fundata, quorum singula sufficientia conferri uni etiam clerico alias simplici & ignobili, ut is vel hac ratione ex humili statu asurgat, & vivat lautius; cum fundator donare possit bona sua sub quacunque conditione à jure positivo non reprobata.

2. Respondeo secundò: Etsi id iura permittere videantur in circumstantiis, & ob causas, de quibus paulò post; non tamen hoc ita intelligendum, ac si datis istis causis statim absque ulla dispensatione superioris ea conferri possint & haberi, sed opus dispensatione, argumento *c. Sanctorum. D. 70.* Hurt. *de resid. l. 6. resol. 6. §. 1. n. 20.* ubi postquam dixisset ex Soto, sextum casum, in quo liceat habere plura, esse, si Episcopus dispenset juxta *c. Sanctorum;* addit: sed hic & alii præcedentes casus intelliguntur, si adsint debita circumstantia evacuantes turpitudinem; ac si diceret: possunt haberi plura, si Episcopus possit, seu in istis circumstantiis dispenset. Sic expressè tradit Azor *p. 2. l. 6. c. 11. q. 7.* his verbis: dum unum est sufficiens, non potest ei alterum conferri sine auctoritate Superioris, qui jus naturale ex aliqua iusta causa relaxet; si autem unum non est sufficiens, potest alterum dari sine ulla juris relaxatione, & solo arbitratu Superioris. Probatur hoc ipsum ex *c. de multa. de præb.* ubi constituitur, quòd si viri sunt sublimes aut literati, possint illis Pontificis indulgentiæ conferri plura. Et certè hoc indubitatum, opus esse hac dispensatione; ubi dubium, num dictæ causæ & circumstantiæ verè adsint; hoc ipsum enim declarare in dubio est Papæ, & sic dispensare.

3. Respondeo ad secundum primò: Causas, cur Pontifex dispensare possit, non esse alias, quàm circumstantias illas evacuantes turpitudinem illam: ac proinde querere, quæ sint causæ sufficientes ad dispensandum in hoc, idem est, ac querere, quæ circumstantiæ evacuent dictam turpitudinem.